

РЕШЕНИЕ

№ 26654

гр. София, 02.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 44 състав, в публично заседание на 23.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Владимирова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **6148** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 АПК вр. чл. 172, ал. 5 ЗДвП.

Образувано е по жалба на Х. С. Г. от [населено място] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-001939 от 15.04.2026 г., издадена от Р. Б. Н. – полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ - СДВР.

Релевират се доводи, че оспорената заповед е незаконосъобразна, като издадена при нарушения на материалния и процесуалния закон. Твърди се, че процесното ППС не е предоставено на лицето посочено в акта, а жалбоподателката – собственик на автомобила не е знаела, че същият ще бъде използван от неправоспособен водач. В този смисъл се твърди, че липсва елементът „допускане“ изискуем по закона, а оспорената ПАМ е прекомерна тежка спрямо собственика, който не е участвал в нарушението. По тези съображения се иска отмяна на ПАМ.

В съдебно заседание оспорващата, се явява лично и с адв. М., поддържа жалбата си и моли за уважаването ѝ.

Ответникът – Р. Б. Н. – полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ - СДВР, чрез юрк. П., оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ по съображения изложени в с.з. и в писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение поискано от оспорващата.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 44 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С обжалваната Заповед по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП на оспорващата е наложена ПАМ – прекратяване на регистрацията на ППС – М. МЛ 320 ЦДИ 4 М. за срок от шест месеца, като са отнети 2 броя регистрационни табели с [рег.номер на МПС]. Заповедта е издадена против Х. Г., в качеството ѝ на собственик на горепосоченото МПС, която допуска същото да бъде управлявано от И. П. И., ЕГН – [ЕГН], на 12.04.2026 г. около 20:12 часа в [населено място] по [улица]с посока на движение от [улица]към [улица]. Пред № 24 на водача е съставен АУАН серия ГА с бл. № 5336257 /л. 10/. При проверката е установено, че автомобилът е бил управляван от неправопособен водач – И. И., който не притежава СУМПС. Водачът е тестван с алко тест дрегер, който отчита положителен резултат от 1,30 промила на хиляда в количеството издишан от водача въздух. На водача са издадени Т. и 7бр. холограмни стикера с номер 301930 с направление за УМБАЛ „Св. А.“. Водачът не е сам автомобила.

По делото са приети без оспорване от страните писмени доказателства представени с жалбата, административната преписка, включително и такива касаещи компетентността на административния орган, издал процесната заповед.

На л. 13 от делото е приложен протокол за химическо изследване № 238 от 13.04.2026 г. за определяне концентрацията на алкохол в кръвта на И. П. И., като е установено съдържание на етилов алкохол в количество – 1,42 промила на хиляда в количеството издишан от водача въздух.

В с.з. на 23.06.2026 г. е разпитан като свидетел В. Х. Г. /майка на жалбоподателката/.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване административен акт, поради което жалбата е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 2а се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган – Р. Б. Н. – полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ - СДВР, съгласно заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, заповед № 513з-12086 от 14.10.2025 г. на директора на СДВР, както и заповед за назначаването му.

В тази връзка съдът приема, че обжалваният административен акт е валиден акт и не са налице основания за отмяната му в условията на чл. 146, т. 1 от АПК.

Заповедта за прилагане на принудителната административна мярка е издадена в писмена форма и съдържа всички необходими реквизити, съгласно изискванията на чл. 59, ал. 2 от АПК, във връзка с чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. Същата е мотивирана, като мотиви има изложени и в съставения АУАН. Не се констатира отменителни основания по чл. 146, т. 2 от АПК.

В производството по издаването на обжалваната заповед не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, такива, които ако не бяха извършени щяха да доведат административния орган до различни фактически и правни изводи. Само подобни нарушения се оценяват като съществени и респ., само подобни нарушения биха могли да обосновават извод за незаконосъобразност на административния акт. Съдът не намира и никакви разминавания в съставения АУАН и в изложените в ЗППАМ мотиви. Следва да се посочи също

така, че заповедта за прилагане на ПАМ има самостоятелни правни последици, различни от акта, с който се установява нарушението, и от санкционния акт, с който се налага административно наказание, а и прилагането на ПАМ предхожда дейността по налагане на административно наказание. Следователно, нормите на ЗАНН и НК са изцяло неприложими в случая, а оттук и, доколкото по административното производство, нито административният орган, нито съдът следва да преценяват въпроса за вината, нито знанието на собственика на ППС дали последното е управлявано от лице измежду посочените в чл. 171, т. 2а от ЗДвП е изцяло ирелевантно. Наред с това субективното отношение на собственика на превозното средство не е елемент от фактическия състав на посочената норма. Законово условие за прилагане на мярката е единствено ППС да е управлявано от водач, който не е правоспособен.

Решаващото в случая е, че собственото на жалбоподателката ППС е управлявано от лице, което е без СУМПС и по отношение на който въпрос страните не спорят. Това обстоятелство в условията на обвързана компетентност задължава административния орган да издаде процесната заповед, без да има възможност на преценка дали да я състави или не.

С оглед изложеното по-горе не се констатира основания, които да послужат за отмяна на заповедта в условията на чл. 146, т. 3 от АПК.

Съобразно чл. 171 от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки:

По т. 2а. (посл. изм. - ДВ, бр. 2 от 2018 г., в сила от 03.01.2018 г.) прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство на собственик, който управлява моторно превозно средство:

а) без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства - за срок от 6 месеца до една година.

Настоящият съдебен състав намира, че оспорената ПАМ е приложена законосъобразно, тъй като се установява по безспорен начин наличието на изискуемите от нормативната уредба предпоставки за налагането ѝ.

В конкретния казус са налице материалноправните предпоставки за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП.

По отношение правната същност на процесната принудителна административна мярка следва да се има предвид, че тя не цели да санкционира/накаже нарушителя и/или трети лица, а чрез неблагоприятни последици за адресата да се постигне правно определен резултат - подобряване на пътната обстановка в страната, ограничаване и намаляване броя на пътнотранспортните произшествия, на загиналите и ранените при пътни инциденти участници в движението. Това въздействие върху субекта е преценено от законодателя като превенция срещу извършването на определен вид правонарушения.

Крайният резултат от мярката по чл. 171, т. 2а от ЗДвП е временно "отнемане" на средството за извършване на нарушението, тъй като макар ППС да остава под властта на неговия собственик/собственици, прекратяването на регистрацията, чрез сваляне на регистрационните табели, препятства възможността за движението му по пътищата, респ. възможността да бъде извършено ново и/или повторно нарушение. МПС губи регистрацията си и не е годно за участие в движението за определен период от време, в което се състои и възпиращият ефект на мярката.

В конкретната хипотеза мярката е насочена към собственика на МПС и отговорността му същото да бъде управлявано от правоспособен водач.

За да бъде приложена процесната принудителна мярка законът не изисква установяване и от административния орган, на обстоятелството, че собственикът на автомобила е знаел, че водачът, който е управлявал автомобила му, е неправоспособен. Възложено е от закона в тежест на всеки собственик на автомобил да предприеме съответните мерки автомобилът му да бъде управляван само от правоспособни водачи. Нормата на чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП е категорична ПАМ – прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство се прилага по отношение на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, което не е правоспособен водач. Само ако бъде установено, че автомобилът е бил отнет противозаконно не следва да бъде прилагана ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. "а" от ЗДвП. Доказателства в този смисъл не са налице.

В случая жалбоподателката твърди, че лично тя нито е допуснала, нито е предоставила за управление автомобила си на неправоспособния водач. Субективният елемент на умишъл – че съзнателно не е попречено автомобилът да бъде управляван от лице, за което се знае, че е неправоспособен водач - не е обвързан с налагането на ПАМ, за разлика от административнонаказателната отговорност по чл. 177, ал. 1, т. 3, б. "а" от ЗДвП. Следва да се прави разграничение между административното производство по налагане на ПАМ, където не е необходимо установяване на такъв субективен елемент, от производството по налагане на административно наказание за извършено административно нарушение, където следва да бъде доказвано наличието и на субективната състава на конкретно административно нарушение.

В случая защитната теза се основава единствено на свидетелските показания на В. Х. Г. /майка на жалбоподателката/, чиито сведения съдът преценява с оглед възможната заинтересованост и съобразно разпоредбата на чл. 172 ГПК, вр. чл. 144 АПК. Ето защо не може да се счита и че нарушението не е доказано. Излагането в хода на съдебното производство на версия, различна от представената пред контролните органи, съдът определя като защитна.

За пълнота настоящият състав счита, че не е нарушен и принципът за съразмерност, заложен в чл. 6 от АПК. Наложена мярка не засяга права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава, а именно да се гарантира безопасността на движението по пътищата. Собственикът на МПС е следвало да вземе всички необходими мерки собственият му автомобил да бъде управляван само от правоспособен водач, предвид общественозначимия интерес да се гарантира безопасността на движението по пътищата.

В случая по делото липсват и не се представиха доказателства, които да оборят, установеното от контролните органи обстоятелство досежно неправоспособността на водача на процесния автомобил. Съгласно разпоредбата на чл. 22 от ЗАНН за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях могат да се прилагат принудителни административни мерки. Случаите, когато могат да се прилагат принудителни административни мерки, техният вид, органите, които ги прилагат, и начинът за тяхното приложение, както и редът за тяхното обжалване се уреждат в съответния закон или указ- чл. 23 от ЗАНН. ПАМ няма санкционен характер, за това се касае за административно производство с различна природа от административнонаказателното производство по издаване на АУАН и НП. Мярката е наложена в съответствие с целта на закона, която е да се лишат от възможност неправоспособни лица да управляват МПС, в защита на по-значимия обществен интерес - охрана на безопасното движение по пътищата.

С оглед изложеното, съдът намира жалбата за неоснователна, а оспореният административен акт за законосъобразен, като не са налице основанията по чл. 146, т. 1-5 АПК за неговата отмяна.

Предвид горното и с оглед изхода на спора в полза на СДВР следва да се присъди евровата

равностойност на 200 лв., т.е. сумата от 102,26 евро – разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 44 състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Х. С. Г. от [населено място] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 26-4332-001939 от 15.04.2026 г., издадена от Р. Б. Н. – полицейски инспектор към отдел „Пътна полиция“ - СДВР.

ОСЪЖДА Х. С. Г., ЕГН – [ЕГН], да заплати в полза на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 102,26 евро /сто и две евро и двадесет и шест евроцента/ – разноси по делото.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: